

נניח שמתחתי את הגרביים עד מעל הברך. נניח שראיתם אילו שוקיים נאים יש לי, נניח שהחצאית מעל אותם שוקיים נאים הסתחררה כפעמון. ואפילו אניח שעקבתם אחרי האופן שבו התרוממתי מהכיסא והתחלתי ללכת. נניח. האם לא הייתם אומרים משהו כמו, לחירשת ההיא יש רגליים יפות? כן, בהחלט, זה מה שהייתם אומרים, ממש כאילו הייתי חרגול והאוזניים שלי קבועות ברגליים.

כי ככה, בקלות, הייתי החירשת היפה. ברגע אחד זה היה גלוי לעין כמו שלט קרטון שנתלה לי על הצוואר. שלט שאי-אפשר להוריד. שנים התרגלתי להיות רואה ואינה נראית, כמו רוח רפאים תחת סדין. תעיפו את הסדין ופוף, אין כלום, עיניים ריקות בוהות בכם. אבל כשהסדין הוסר, היופי החדש הזה שהתלבש עלי באחת הביך את כולם. כי ככה זה היה, גיל ההתבגרות נחת עלי כמו גל והרטיב אותי ופתאום הייתי יפה. פתאום הפה הרחב מדי ושומן הילדות הפכו למשהו שגרם לאחרים להתפעל ממני, חירשת או לא.

היופי משנה. מאוד. כמו מעלית שמרימה אותך שש קומות למעלה. תגידי שלא רצית בזה אבל אז את שקרנית. חירשת ושקרנית. ואפילו זה לא מספיק. זה אף פעם לא הספיק. ולא רק כי נשארתי לבר. ברגע ההוא, כמו בכל הרגעים שאחריו, דורי כבר לא היתה. גם המחברות שלי הצטברו רק מתוך הרגל, כי כבר לא היתה דורי שתקרא בהן בסתר.

חלק ראשון:

אף אחת מי את

אני אף אחת! מי את?
האם גם את – אף אחת?
– אמילי דיקנסון, 260

פרק 1

לילי ודורי. ראש בהיר ליד כהה. תלתלים וצמות. אדום מעורב בחום. ארבע עיניים צרות. כמעט סיניות. לבכורה שם של בת ולאחותה שם שנותנים לבנים. בבית קראו להן גדולה וקטנה, היד הפשוטה לפנין סימנה את גובהה של הגדולה מביניהן ואחר את גובהה של אחותה. תמיד זו ביחס לזו, גם כשהיו בנפרד. מול העולם עוד לא היו קטנה וגדולה. הן היו שתיים בעלות מום. היו להן רגליים שזופות, עקוצות מיתושים בקיץ. בחורף לבשו מכנסיים קצרים כמו של בנים, בלי חזן, בלי מתק הפרי, בלי מה שמגן על עצמותיהם הרכות של ילדים, לאו דווקא הבשר אלא התמימות המשונה, הנעימה. לא היה להן את זה. לרוב חבשו כובעי קש גדולים מדי, מבוגרים מכפי גילן, שתיים כמו שני בורות שחורים.

השיער נפל על העיניים, אבל מה הן כבר ראו, כתם שמן על החולצה, שפשוף על הברך. הן דיברו ללא מלים שנהגו בקול, אבל בהחלט דיברו. היו להן המון מלים. היתה שפה. עץ תפוח עמד בחצר וכל פירותיו מתולעים. כי כמו באגדה, ובניגוד לכל בקרה אקלימית, צמח שם עץ של תפוחים. את התפוחים השליכו. את העלים זרקו זו על זו כאילו היו תחת חופה ירוקה, שתי בנות יער שמתחתנות אחת עם השנייה. לילי היתה אמיצה ודורי פחדנית

12 | יערה שחורי

אבל הן טיפסו לענפים הכי גבוהים. ישבו על ענף מלבלב וצעקו לירח ולכוכבים. זה לא היה נעים לשמיעה. די מחריד, אם תשאלו, כמו שועלים מוכי כלבת. השכנים צעקו עד שהתייאשו, כי לשם מה לקרוע את הגרון אם החירשות של אקרמן ממילא לא שומעות. השכנים למדו והחרישו. הן יידו תפוחים קשים וקטנים בחתולים שבחצר. אף פעם לא פגעו.

למען האמת, העץ היה רכושו של הבניין כולו, שמונה דירות שבכולן נדלקים האורות לעת ערב, אבל לילי ודורי היו היחידות שטיפסו עליו. מלבד הצעקות, כמעט לא הציקו להן. אולי הניחו להן מרחמים. אולי מתוך ייאוש. אולי היכול החמוץ של התפוחים גרם לשכנים לוותר. אבל אף ילד לא התקרב אליהן והן לא ידעו שזה משונה.

מבחינתן של לילי ודורי, העץ בחצר היה הדבר היחיד שהפך את הדירה הקטנה שלהם לנסבלת. תקרות נמוכות. רצפות עקומות. חדר בלי חלון, טרטורי תוף מכונת הכביסה ורעד מכונת התפירה שהורגש בכפות הרגליים. כמה דחוס היה שם. רק על עץ התפוח היה להן בסדר גמור. שתי בנות יער. שני שדונים. חירשות. חצי מפגרות. אנאלפבתיות. הניחו להן לנפשן.

כשאבא שלהן נקש על גזע העץ הן חשו בוויברציות העולות ומטפסות בגוון ומיהרו הביתה. לפעמים זה קרה כשראו את האור בדירה נכבה ונדלק קצובות. זה הספיק. המגדלור נדלק. לשתייה היה מפתח מאז שהיו קטנות מאוד, מלופף בשרוך סביב צווארן. אתן צריכות להיות אחראיות, אמר להן העולם כולו, אתן לא מתקוות ורגילות דייכן לסמוך על מישהו שידאג לכן. בכניסה לדירה הן בדקו זו את הופעתה של זו. זה היה אבוד. הצווארון של לילי היה קרוע בשני מקומות, הגרביים של דורי היו שמוטים והצמה שלה נראתה כמו זנב של עכבר. לילי היתה הגדולה. כשעמדו מול הדלת זה חזר להיות ברור ומובחן מאוד אפילו אם לא היו מכנים אותה

אקווריום | 13

כך בבית. הגדולה החליקה באצבע רטובה מרוק על הגבות של הקטנה, ניקתה בכוח כתם ירוק-שחור מעל הלחי. זה לא עזר. שתיהן ניסו להחליק את קפלי החצאיות. איפה נשמע דבר כזה, לטפס עם חצאיות. אבל זה מה שהן לבשו באותו יום מעל למכנסיים כי שני הדודים, האחים של אביהן, היו אמורים להגיע לביקור. אבא שלהן התייחס לביקור כרע הכרחי (ודורי דמיינה את המלים האלה נכתבות מעל ראשי הדודים לקראת כל ביקור), אבל הבנות נדרשו להיראות כמו בנות תרבות. לפחות הפעם.

ודאי שיכלו לפתוח את הדלת, הרי היה להן מפתח, אבל הן חיכו. לבסוף עמדה אמן על המפתן בהבעה מחוקה והן נכנסו אחריה. שני האחים של אביהן ישבו שם. אי-הנחות שלהם ניתזה בגלים עד דורי, שראתה ארבע ידיים שלא מצאו עיסוק ראוי. נוח שילב את שלו ואז הרפה. הידיים של ארי נחו מתות על ברכיו. דוד נוח אהב להכין מכשירים קטנים, מחוכמים, אפילו שזה בכלל לא היה תחום העיסוק שלו. פעם התקין לה ציפור זעירה בכלוב, שקפצה מתוכו ופערה מקור. היא הביטה בהתפעלות בנוצות הצבועות שהודבקו אחת-אחת לגופה הקטן. דורי אף פעם לא ידעה מתי הציפור צפויה לצאת מהכלוב, ואף שניסתה לנחש, זה לא הלך. אבל התחביב העיקרי שלו היה ילדים, כי נוח בנה עשרות ילדי גבס זעירים שישנו בקופסאות סיגריות ובקופסאות גפרורים. אחרי כל ביקור שלו, במשך ימים, היו מוצאים קופסאות כאלה ברחבי הדירה הקטנה.

ויש לשער כי רק בגלל הדודים למדו לילי ודורי לקרוא את המלים. אותן מלים ששפתי הדג של הדודים צרו. דורי מהר יותר מלילי, נכון, אבל שתיהן ידעו והבינו, אם רק היה די אור והן ראו בבירור את הפיות הנפתחים ונסגרים, את הלשון עולה אל החך וניתקת, את שורות השיניים. כמה מכוער זה היה, רעדו לא פעם מגועל ואימה מן המראה, מין קבס שהתערב בו גם תענוג, כמו לשבת בפי המפלצת בלי להיבלע. נוח וארי, מצדם, התאמצו לקלוט

14 | יערה שחורי

משהו בשפה, הם ביקשו יותר מפעם אחת שהבנות ילמדו אותן, אבל הלימוד אף פעם לא התקדם. פעם אחר פעם ביקש אלכס בתוקף שיניחו להן, אחרי הכול הן ילדות ולא כלבי קרקס.

לפעמים היה נדמה לדורי שבעוד הוריה יפים ותמירים וחסרי גיל, הדודים עצמם זקנים ללא שיעור. הם היו כמו דגים שנאכלו ונותרו על הצלחת בדמות אדרות מבהיקות. אחרי אחד הביקורים האלה, שהפכו נדירים יותר ויותר, הן מצאו שני דגים כחולים ובעלי כנפיים תקועים בין כרכים מ' וס' של אנציקלופדיה משולכת לגיל הנעורים. הדגים היו בדיוק בגודל כפות הידיים שלהם, עשויים מתכת קלה. את הציפוי הכחול אפשר היה לגרד בציפורן, אבל הניסיון הורה שלא כדאי. הכנפיים שלהם הבריקו כאילו משחו אותן בלכה.

לרגע חשבו בבהלה שנוח יודע שככה הן קוראות להם, לשניהם, הדודים הדגים. "הצעצועים שלו עצובים מדי," פסקה לילי, כשהיד יורדת פתוחה מול פניה והבעתה מביעה עצב עמוק ואז, כהרף עין, שתי הידיים נעו, באצבעות קמוצות ובתנועת תזזית לפני החזה, לפנים ולאחור. לבסוף הצביעה על הדוד. אבל דורי ידעה שעל אף פסקנותה, לילי שומרת את הקופסאות עם הילדים הישנים בירכתי הארונית שלה, אפילו את הדג שמרה (היא, למרות כל המאמצים, איבדה אותו). כי ככה הן היו אז, כמו שני ספרים פתוחים שכתוב בהם כמעט אותו דבר.

אם בנוח היה בכל זאת משהו מיוחד, ידיים טובות, בכל אופן, האח השני של אביהן, ארי, היה קטן וכמוש. תמיד היה כזה, מזדנב ואיטי, מהגרס של מכונות שאין בו טיפה אחת של רוח, הודיע להן אביהן בעבר. "הדג החי והדג המת," גיחכה לילי כשקצת גדלו ודורי הצטרפה לגיחוך ההוא, פוערת פה כמו כלב שלומד מבעליו לחייך בלי לתפוס את הבדיחה. אבל בכל זאת ריחמה עליו. עכשיו, כשהתרווח על הכיסא המרופד והמשובץ, היא לא ריחמה כלל.

אקווריום | 15

על השולחן הונחה המחברת הגדולה והאחים כתבו בה לפי תור, לאחים היו עטים חד-פעמיים, מהסוג שנשבר במהירות, ולאביהן עט כבד ומסורבל שרק הוא הצליח להפיק ממנו דיו ואותיות. כל אחד הוסיף את המלים שלו, ובסופן קבע נקודה או סימן שאלה. יותר סימני שאלה, במקרה של נוח וארי. נקודות (אבל לעולם לא סימני קריאה) שקבע אביהן. ואחריהן, שתיקה. מי שהיה מביט מהצד היה טועה ואומר: "שלושה אחים כתבו שם", אבל היה ברור שהמחברת היא רכושו של אביהן, אלכס אקרמן, הבכור. השניים האחרים היו רק טרמפיסטים. לא היה בהם דבר מהכוח הנפילי, נורא ההוד, של אבא שלהן. דורי ניסתה לדמיין אותם בתור ילדים ועדיין ראתה רק ענק ושני גמדים, דייג ודגים. שניהם נולדו הרבה אחריו. הם לא עברו את מה שהוא עבר, ידעו שתיהן במעורפל, בלי לדעת מה טיבם של הגאיות שחצה והנהרות שצלח. הידיים של אבא נחו במרכז המחברת כמו ספינה בים שכולו נייר. אחרי רגע כבר לחץ את העט אל הדף וכתב בתנועות מהירות. אחיו קראו במהופך את מה שכתב. דורי ולילי ידעו שאסור להן להפריע. מהמבט המצומצם שאביהן שלח בהן הבינו שההופעה שלהן מקוממת.

בעיניו של נוח זיהתה דורי סימן של שעשוע והיא ידעה שגם לילי רואה את זה. אבל דווקא ארי היה זה שפנה אליהן בשמן, עד שאבא שלהן ביטל את המלים של אחיו בהנפת זרוע אחת, ניצחת, והן הלכו אל החדר שלהן, שנצבע בגוונים של כתום אחרי ששתיהן הסכימו ששום דבר בעולם לא יפה כמו שקיעה. דורי הספיקה להתחרט על זה יותר מפעם. היא תמשיך ותתחרט, אבל אף פעם לא יצבעו את החדר בצבע אחר.

אמא שלהן חיכתה להן שם, ישובה על המיטה המסודרת של לילי, עם הכיסוי המתוח ועם הדובי שלילי אף פעם לא חיבקה. הדובי ישב והביט בהן בעיני זכוכית. על המיטה של דורי היו שש בובות, צבעים וספר חשבון, ליבה של תפוח וחידודים של עיפרון

16 | יערה שחורי

ואלוהים יודע מה עוד. כל זה התרחש לפני שדורי למדה להתנהג כמו בן אדם, כשהמיטה שלה היתה השטח החופשי האחרון. אז דורי התיישרה על המיטה שלה בין הדברים ולילי נותרה לעמוד ואמא שלהן לא זעה. הן הבינו שהיא מתכוננת לנזוף בהן ואז לבכות. זה היה המראה הקבוע שלה. האף שלה היה תמיד אדום בקצהו. היא בכל זאת היתה אישה יפה שפעם היתה יפהפייה אמיתית. יותר יפה משתיהן ביחד, אחרת אבא שלהן לא היה מתחתן איתה. אבל במקום לבכות היא אמרה להן *כשפה שיש לה מתנה בשבילן*. היא היתה מגושמת בשפה. הידיים שלה היו יפות אבל כבדות ואיטיות כשנדרשו לסמן.

ובאמת ניתנה להן מתנה. מעיל כחול לילי ולדורי אדום. כמעט אף פעם לא היה להם כסף לבגדים חדשים. הם היו עניים, אבל. לא בדיוק עניים. פשוט כשהיה כסף השקיעו אותו בדברים חשובים יותר, במטרות ארוכות טווח. לאמא שלהן היתה מכונת תפירה וידיים סבירות, לרוב זה הספיק.

"מה פתאום?" שאלה לילי בהפתעה, אבל דורי לא רצתה לראות את התשובה. היא היתה מאושרת. אמא שלה חייכה. מלפנים החיוך היה שלם אבל דורי ידעה שמאחור, בצד שמאל, חסרה לה שן תחתונה. אלף שנים יחלפו עד שתתקן אותה. זה היה החיוך שדורי הכי אהבה בעולם כולו. היא רמזה לה, כמעט בלי כעס, לא ללבוש את המעיל כשהיא מלוכלכת כל כך. בצער השאירה אותו בעטיפת נייר המשי על המיטה. הן הלכו לשטוף ידיים. לילי שתתה מים מהכוס של המברשות כי היא התעקשה תמיד שזה טעים לה ודורי צחקה נורא עד שיצאו לה מים מהאף. אחר כך הן עזרו לאמא שלהן לאפות עוגיות של שיכולת שועל. עבודה של שתי דקות, הודיעה להן אמא שלהן בשמחה. הן הגישו עוגיות לאבא שלהן כי האחים שלו כבר היו בדרכם החוצה. לילי חצתה את המרחק ושמה לנוח עוגיות בכיסים. עוגייה אחת, מתפוררת, נתנה גם בכף היד

אקווריום | 17

של ארי. דורי ידעה שאבא שלהן ראה, הוא ראה הכול, אבל הוא לא אמר מילה. אחרי שנוח וארי עזבו הם ישבו ארבעתם וכירסמו עוגיות בריאות. "שתי דקות זה לקח, חזרה שוב אמא שלהן באושר והידיים שלה נראו לרגע כמרקרות. זה היה אחד הימים הטובים. הטובים ביותר.

באותו לילה הן שכבו במיטות שלהן ועשו צלליות על הקיר. הן דיברו ככה המון לילות, בצלליות, עד שתפסו אותן. דורי ביקשה מלילי שתספר לה על התינוקת שהיתה. בכל פעם לילי התנגדה קצת ואז סיפרה על התינוקת הכי יפה שנולדה בעולם. "היית כל כך קטנה, מצאנו אותך בתוך חבילה של סוכר," אמרה לילי ודורי צחקה. בפעם הקודמת זאת היה חבילה של צמר גפן. זה הסיפור שלילי התחילה לספר לה מזמן, קצת אחרי שאמא שלהן נזכרה בכל זאת במשהו מהילדות שלה ואמרה להן שכשהיא היתה ילדה חשבה שתינוקות נולדים מתוך כרוב. זאת אומרת, שמוצאים אותם בתוך חלקה של כרוב, מקופלים בין העלים. שתיהן הבינו, כי לא תמיד היו קשות תפיסה כמו שאמרו, שכנראה גידלו כרוב במקום שהיא באה ממנו. ודורי דמיינה שדות מלאים בראשי כרוב ומתוך כל ראש מציצות רגליים של תינוק.

לילי צחקה על אמא שלהן, אבל לפעמים דורי קצת האמינה לה. לפעמים היא חשבה שבאמת נולדה בעצמה כמו הילדים האלה שעשה נוח, שגם אותה מצאו בקופסת סיגריות או בצנצנת של תרופה, אבל היא, לעומת כל הילדים האלה, פקחה עיניים. לילי המשיכה לספר, הצלליות שעשתה באצבעות מהירות רצו על הקיר. היא מסמנת יותר מהר אפילו מאבא, חשבה דורי. היא הסתכלה בצלליות על הקיר עד שכאבו לה העיניים, אבל לא התכוונה להחמיץ כלום. "את היית התינוקת הכי יפה שמישהו אי-פעם ראה. היו לך עיניים בצבע כמעט סגול. אף כמו נקודה. אהבתי אותך כל כך והאמנתי שאת שלי. כמה רבתי על זה עם אמא, את לא מאמינה. מי

18 | יערה שחורי

ידע שתצא ממך מכשפונת כזאת." המילה תינוקת סומנה כתנועת ערסול ואצבע תפסה בתנוך כמסמנת עגיל והמכשפונת סומנה כאף מתעקל בדיוני ואחריו שפשוף מהיר של האף הממשי. היא ידעה שלילי לא מתכוונת למה שאמרה, לא באמת, אבל עכשיו העיניים שלה היו חומות לא סגולות, ולא נשאר בה כלום מהתינוקות המתוקה שהיתה לפני תשע שנים, התינוקות שמישהו ודאי עירסל באמת, התינוקת שהיא שכחה, אבל לילי זכרה בשבילה. דורי חיבקה את הקופסה שהשאיר לה נוח. היה בפנים ילד עם שיער בצבע חול. היא נרדמה.

אז לא דיברו אצלכם בבית? אנטון שאל.
 דורי הסתכלה עליו. הוא עצמו נראה כמו נער החול, ראשו היפה נח על כתפיו כמו בעוד רגע יוסר מעליו. בטח שדיברו, כבר אמרתי לך. אתה לא מקשיב?
 הוא ישב על אדן החלון בבית הישן של אמו, שנצבע לבן. היא לא באמת נזפה בו, איך יכלה.
 דיברנו בשפה, אתה מביין?
 הוא לא הבין או עשה עצמו כמי שאינו מבין.
 עם הידיים, את מתכוונת?
 דורי התגלגלה מצחוק. כן, מפגר, עם הידיים. מה חשבת, שאותתנו במורס?

פרק 2

תארו לכם עולם אחר. הוא נע במקביל לזה שלכם כמו כדורים תואמים המייצרים בסיבובם צורת שמינייה. אבל יש לו זמן אחר. קשב אחר. שומעים בו דברים אחרים, למאכלים יש טעמים מודגשים יותר. נסו לעמוד שם על שתי רגליים ולאכול תות שדה, סוכרייה על מקל, טוסט גבינה. לא תוכלו. בימים ההם כוכב הבוקר עוד לא היה כוכב הערב, אבל שניהם השמיעו צליל זהה. כלומר, שום צליל. רחש לא נשמע. עצמים נפלו בלי קול. אבנים הושלכו. מים זרמו ושקט. הכפר עוד היה רחוק ונסתר ומה שבא אחריו היה ממש בקצה העולם, מקום שאליו הגיעו מלחים שאת נתיביהם ציירו מפות עתיקות והם נפלו עם הספינות שלהם אל הכלום. בנות הים שרו שם זו לזו והטביעו את מי ששמע את קולן או העז לטבול כף רגל. ככה זה היה בזמן ההוא, כשלילי ודורי עדיין היו דומות. ההבדלים אמנם ניכרו במזג, בצורת העין, בגוף אחד שהתחיל להתארך בעוד משנהו התעקש להיוותר קטן לגילו, בהבעה מבודחת ובהבעה תאומה של זו שאצלה הבדיחה היא אולי רק הרקע לדמעות. כי דורי נראתה תמיד כמי שממהרת לבכות, אף שלא בכתה. אז כן, היו הבדלים. אבל גם הקטנה וגם הגדולה הניפו ידיים כדי לדבר, שתיהן עיוו את פניהן, על שתיהן נגזר להיות בדיוק מה שהיו. דווקא האוזניים שלהן, אם שאלתם,

20 | יערה שחורי

לא היו לחלוטין חסרות שימוש. כי הגדולה, למשל, למורת רוחם הגלויה של הוריהן, עוד תתעקש לקשטן בעגילים, ויום אחד היא עתידה לחזור הביתה כששני עגילי זהב תקועים בתנוכיה, מחוררים אותה לנצח. ואילו הקטנה אהבה לתחוב דברים לאפרכסות, דברים רכים כמו צמר גפן, וזה דווקא לא הפריע לאיש. ואולי בבית אחר זה היה בדיוק להפך: בקטנה היו גוערים שתוציא מיד את מה שדחפה לאוזניים ואת הגדולה היו לוקחים יד ביד אל העיר הסמוכה לנקב שני חורים ולבחור זוג עגילים ראשון. אבל לא אצלן. אבא שלהן הסתכל על לילי מבט קשה ושאל אותה אם היא יודעת את מי נהגו פעם לרצוע באוזן למשקוף הבית. היא לא ידעה. ודורי רק תחבה עמוק יותר את המוך וחשה איך הרך הופך קשה והקשה רך.

אם הבטתם בהן מן החוץ היה קל ופשוט ובעצם עדיף לראות אותן כיחידה אחת. האחיות החירשות, שְׁדוֹת ליליות, יצורים מיתולוגיים שנידונו להרעיש קצת ואז לשקוע אל תהומות מימיים, שתיים שמפתה ליידות בהן אבן אבל לרוב לא טורחים, כי לילי מרימה אבן וזורקת בחזרה.

מוועד הבית לקחו אותן לשיחה. הן ישבו שם. הן שילכו ידיים. הן לא שמעו. אחרי זמן מה הוכרז כי השתיים הן מקרה אבוד וכמו הבנות כך גם ההורים, כי כידוע הכול מתחיל בבית. הן לא חדירות. לא נגישות. פיגור קשה, לחש מי שלחש, ועוף השמים נשא את הקול גם לפנים האוזן החירשת.

אולי הן צחקו אז מול פניהם של ראשי הוועד. תלוי מי מספר את הסיפור. אולי היה להן צחוק משוגע ונמהר, צחוק של מי שלא שומע את עצמו. כי הזמן הוא חוט שאפשר לקשור בו קשר ופתאום מה שהיה ומה שעוד יהיה נעשים כמעט דבר אחד. אבל באותו ערב הן המשיכו לשבת על העץ. להיתלות ממנו ברגליים חזקות במפתיע, כשהשיער משתלשל מטה, האדום של לילי מעורב בחום של דורי, מסך שמבעדו ראו את כל מה שהיה. וזה לא היה הרבה.

אקווריום | 21

הן נהנו להפחיד את כולם, אין מה לומר, להטיל את מוראן על תושבי הבניין שנהגו לעקוף את העץ בצעד רחב. הן היו כובשות ומושלות. מלכות בלי כתר. הן יכלו לעלות על העיר בפילים ולשרוף הכול אילולא נבהלו מאש. חודשים ספורים חלפו מאז שהדוד נוח בנה להן משטח מקורות שוות בגודלן שננעץ במסמרים ארוכים אל התפצלות הענפים ואחזתן בעץ הושלמה. זה העולם שמתחת לירח, הכריזה לילי ודורי הסכימה, אף שרק לעתים נדירות נשאר בין הענפים עד שעה מאוחרת דיה כדי לראות ירח חיוור משקיף עליהן. משם שלחו לשון אל מי שהעז להתקרב. אולי גם ירקו. כך או אחרת הן הופיעו בסיוטים של אנשי השכונה. הן ידעו מה אומרים עליהן.

ילדים יודעים. ילדות יודעות. גם אם הן חירשות כמו אבן. אם מישהו התקומם מול המחזה של שתי בנות על עץ והמון ילדים מלגלגים מתחתן, הם באבנים והן בלשונות שלוחות, נמצא מי שהרגיע אותן, מישהו שמיהר ושלף את הטיעון המעגלי, המנצח, "ילדים זה ילדים". ומישהו הוסיף, "זה כלום מול מה שמחכה להן אחר כך. לא בכל מקום יתייחסו אליהן יפה כמו כאן." ממילא הילדות האלה לא שמעו כלום. השקט אפף אותן כמו חומר מבודד, כמו הכפתור הזה בטלוויזיה שאתו משתק העולם.

היה טוב ונוח לצוף על פני השקר הזה כמו על מזרן מתנפח בבריכה שהמים בה טורקיז. ומי שטבע, טבע.

כי כן, הן היו איומות. אבל בלב פנימה הן היו ילדות מופת. שם בפנים שיננו את המלים: "הן היו מאושרות בתכלית, האחיות הטובות הקטנות, ואמן אהבה אותן אהבה עזה; גם כל האנשים אשר הכירו אותן אהבון ובקשו לגרום להן הנאה." זאת אומרת, היו ילדות כאלה. לא הן. אחרות. ניקול וקלודט. מירבל ובת אל. משהו כזה. עם אמא אוהבת בתכלית, בכל עוז האהבה. ממש מאחורי הילדות שיידו תפוחים, צמוד אל הילדות עם הרגליים המלוכלכות

22 | יערה שחורי

והמנהגים הברבריים והפגם מלידה, כי זה מה שאמרו עליהן, הן ידעו, שכנו שתי ילדות בעלות מנהגים נאים ונימוסי שולחן. ילדות שהעולם מחכה להגיש להן הנאות על טס של כסף והן יאמרו בשפת בני אדם, כשהלשון הוורדרדה עולה ונוגעת לרגע קל בחך, מרסי מרסי ואו-לה-לה. הן הגיעו מאי-שם בצרפת עם תארי אצולה ומפיות תחרים עם משרתים ורכבים ותאונות איומות שרק עניים מתים בהן. כמו קוזט מ"עלובי החיים" שלמיטב זיכרונה של דורי דווקא היתה חיה וקיימת. אז אולי איש מלבד דורי לא ראה אותן כך ואולי לילי ויתרה מזמן על המשחק הישן, אבל דורי לא שכחה אף פעם: שתיהן היו ילדות למופת. ולכן אולי גם היו מאושרות. למרבה הצער, האושר לא ניכר בהן. "בבקשה ממך", התאמנה דורי, מנסה ליצור את המלים דווקא בעזרת השפתיים, כמו השומעים. "הו אנא ממך אדוני הטוב. אם תוכל נא לסלוח לי." היא ידעה לקוד קידה, לשמוט ממחטה, להביט במבט אמיץ אל האופק שלא היה אלא הפרוודור שהוביל אל הסלון, בלי להזדקק למלחי הרחה. יום אחד, האמינה, יהיה לידע שלה שימוש.

כי בלבה פנימה (הלב שהתנפח מרוב דמים, הלב שפעל ללא הפוגה, מתרוקן ומתמלא כמו שלבבות צריכים) שכחה את הפנים הדביקות של שתיהן, שבכל פעם שכחו לרחוץ, את השיער שלא סירקו (קשרים ועוד קשרים במקום שיער חלק ומשיי), את הספרים שנותרו באמבטיה ותפחו מרוב מים. שם נמסו הלשוניות הנחרצות שנשלחו החוצה וכבו העיניים שהתגלגלו בחוריהן למראן. שם גם נזנחו הפרצופים שלבשו שתיהן כמסכות ריקות, מפחידות לפני שיפחידו אותן. שם נשכח ממנה הקלאס הגרוע ששיחקו רק עם עצמן, ממציאות כללים עד שהחושך יורד וצריך לחזור. לא היו גורי חתולים שמתו להם בידיים כי לבית אי-אפשר להביא ובקופסת הקרטון בחצר האחורית הם רעדו עד שלא. בלב פנימה הכול היה עדין מאוד. החתולים היו מטופחים ומסורקים וסרט

אקווריום | 23

כחול נקשר לצווארם, והן שתיהן היו דורה וליילית, נקיות ותפוחות לחיים, עגולות עיניים כמו בובות שלא שיחקו בהן, בעלות נימוסים מושלמים ושמות זרים שסוף-סוף הן התאימו להם. מי היה מאמין שבתוך שתי המופרעות האלה שכל ההורים הזהירו מהן (הן ידעו, הן ידעו תמיד) חיכו שתי ילדות טובות, מנומסות וחביבות, ששותות תה בספלים דקים. אם חשבו שהן מטורפות ולקויות, הן ידעו מה הן באמת. וזה, כידוע, הידע הכי יקר בעולם.

היו עוד ילדים ברחוב שלהן. באיזה רחוב אין ילדים? התשובה היא ברחוב עצוב. והרחוב שלהן בהחלט לא היה עצוב. הן היו נקודת העצב בתוכו, כן, זה נכון. חריגה סטטית זניחה ברחוב שילדיו הצטיינו במקצועות הספורט ובעיניים בהירות. ילדים שכל מזונם שמנת ופירות. ילדים ששיחקו במשחקים שעירבו ציורי גיר על הכביש, מקלות ואבנים. ילדים נקיים ומלוכלכים מופרעים וטובים. ילדים שמתקבצים מתחת לעץ עד שזורקים עליהם תפוחים ואבנים. ילדים שמראים להן בתנועה של שתי אצבעות כמה קל לגזור כנפיים. אוזניים. כל דבר, בעצם. גזיר וגזור. הפרד ומשול. ומה שנכתב כאן למעלה, שאיש לא הציק להן, זה היה שקר נעים. כן, לרוב העדיפו שלא להסתבך איתן. אבל זה לא אומר שלא הסתבכו. זה לא אומר שום דבר.

אף אחד לא זוכר את הילדות כמו שהיתה, רעה וקשה וזרועת שיניים שבוקעות מהאדמה. שכחתם שילדות היא זמן שיש בו יותר מפלצות מגיבורים. ובאמת נדמה לכם שזה היה נעים. הצבעים היו חזקים. הריחות מתוקים. ההרפתקאות חיכו מעבר לכל פינה וכמה פינות היו. ראיתם קרפדות וצפרדעים, קיפודים וחתולים, וכל זה אפילו אם גדלתם בעיר, בשיכון שיש לידו שלולית שמתייבשת בקיץ ורוחשת חיים בחורף. והעשב והתפוחים הדיפו ריח טוב כל כך ולאדמה היה ריח טוב ולאמא, ובאותן שנים נדמה שזה יספיק. שיחקתם בכלשים. תפסתם גנב, נהגתם ביושר ובאומץ. באתם על

שכרכם, ולכל הפחות נדמה לכם שככה זה מוכרח להיות. כי גם אם לא העזתם ללכת לשולית כשהאחרים היו שם, וגם אם האוויר נשא סיפורים על ילדים שטבעו בשולית, אתם לא טבעתם. הרשו לי לברך אתכם, כמה שאתם בני מזל!

אחרי שנופלים נדמה שקל מאוד לקום. אז נופלים וקמים ושוכחים שנפלנו או לפחות מנערים את האדמה ואת האבנים הקטנטנות מהכרך ויודעים, כי לימדו אתכם, שאלה שטויות, אין מה לעשות, כולם נופלים. אני לא נפלת? נפלתי והנה אני היום. וגם הן, כי זה הסיפור שלהן, אחרי הכול, לא שלכם. גם דורי וגם לילי נפלו וקמו. כל כך הרבה פעמים עד שזה נראה כמו צורת ההליכה הרגילה שלהן. אמרו שלחירשים יש בעיה באיזון אבל זאת לא היתה האמת. אם מיידים בכך אבן, את נופלת. עד שאת מתרגלת ליפול. אבל לא מהעץ. אף פעם לא מהעץ.

בעיני דורי הילדים ההם היו דבוקה. כמו אשכול של ענבים. כולם צמחו על אותו גבעול, צמודים ודומים מאוד, מחכים להבשיל ולהתפוצץ מרוב עסיס ומתק. ולרוב היא לא חשבה עליהם. חבל, כי אם לא תחשוב, איך תלמד? אולי לילי חשבה בשבילה וגם הסיקה מסקנות. הן לא היו צריכות אף אחד חוץ מאת עצמן. הן היו מתקדמות. היו להן ספרים ובובות אצבע ומחברות ואת השפה. אז דורי לא חשבה עליהם. היא רק פחדה מזאבים, ולילי אמרה לה, הם סתם ילדים, הם בחיים לא יהיו זאבים. ולילי פערה פה גדול להראות לה שדווקא השיניים שלה, אפילו שחצי מהן עוד היו שיני חלב, היו קצת מחודדות. "אם יש כאן זאב זאת אני," הודיעה לאחותה הקטנה.

אבל דורי לא האמינה ללילי יותר מאשר לילי האמינה לעצמה. דורי ידעה שאחותה היא לכל היותר ציפור ובטח לא זאב, ושהשיניים שלה לא מחודדות כמו שקיוותה. כי הסימנים שלילי השאירה בעולם היו גם הם חלשים מאוד. ופעם מזמן, כשדורי עוד היתה קטנה כמו בוטן עם ידיים, כמו גור של קנגורו שמוכרח לטפס אל

אקווריום | 25

הכיס של אמו אחרת לא ישרוד, לילי חזרה עם שפה פתוחה וצווארון קרוע. קווצה שלמה של שיערות היתה חסרה לה במרכז הראש, קרחת חלקה ועגולה כמו מטבע. והיו שריטות לא מוסברות על הזרועות. והיתה גם בוכה שפתאום נוקרו לה העיניים ואז נזנחה, הרטבה בלילה שחזרה וגררה גערות על חוסר בגרות, סדין של גומי שנמתח. היו סימנים, אף שלילי לא סימנה כלום. אבל היא עוד תכתוב פעם את כל זה, ודורי תקרא.

כששאלו אותה, והם בהחלט שאלו, אמרה משהו על כלב עם פסים. כלב שרצה עוגה. אבל הדם של דורי אמר לה בתוך הגוף שאלה היו הילדים השומעים. ואם מישהו אכל עוגות, זה הם ולא איזה כלב משוטט. כי לילי אף פעם לא פחדה מכלבים, גם אחרי זה. מאז ההורים שלהן לא הכריחו אותה עוד לצאת לשאוף אוויר, להתיידד. על העץ היה די אוויר, "פוטוסינתזה שלמה," כמו שהודה אבא שלהן. ממילא הוריהן לא הבינו את הצורך הנואש של בני אדם בחברה. והן המציאו דרכים חדשות לדבר בהן, הן נתלו הפוכות כמו עטלפים, כמו מטוטלות של שעונים עתיקים, כמו שתיים שלא מפחדות. יחד פחדו מהנשים שיהפכו להיות כשיגדלו. נשים בלי קול ובלי ייחוד. כמו בת הים הקטנה שאיבדה גם את הזנב וגם את הקול וכבר עדיף היה לה להפוך לפסל.

למרבה הצער, שתיהן לא היו דומות לאנה, שהיתה יפה. תמיד ידעו שהן לא דומות להם כלל, לא לאנה ולא לאלכס. הן לא ירשו מהם שום דבר חשוב, לא את תווי הפנים המרשימים של אביהן ולא את הנמשים, הצדודית והבכי המסעיר של אמן. כשדורי עמדה בפרופיל, לילי בחנה אותה ופסקה שכן, דורי דומה קצת לנוח. אבל גם אם שתיהן נולדו מתוך כרוב או שמצאו אותן בקופסת גפרורים או בבקבוק של שמפו ללא דמעות, הן לא יכלו לדמיין שאי-פעם לא היו, או לא יהיו, הילדות החירשות של אקרמן. ובמידה רבה הן צדקו.

אנטון הסתכל בדורי, ששוב נפעמה מכמה הוא יפה. יפה ועצל. היא ראתה את העושר רץ אצלו בדם, את היחוס הברור מאליו. זה היה כמו לקבל בובה יפה מדי ולפחד שתילקח ממנה. ואפילו למהר ולאבד אותה בכוחות עצמה, לשבור לה זרוע או אף כנגד המזל הרע. כמו תמיד בשעות האלה הוא שאל אותה על הילדות שלה, הידיים שלו נחו מאחורי גבו, שלמות מאוד. האף שלו היה מושלם. הוא נראה כאילו אין תנוחה נינוחה ונוחה מזו בעולם ודורי התפלאה שוב איך הוא עושה את זה והחליטה שזה כישרון. דורי למדה שהוא חש בנוח בכל מקום גם אם הוא מחליט להפגין כלפיו סלידה גלויה.

הוא לא היה הראשון שביקש לשמוע עליה ועל לילי (אף שקרא לה לילית עם ת' כמעט שורקת בסוף שמה ודורי לא תיקנה ממש). דורי ידעה שגם הוא חיפש אחר אמת נסתרת, שנעוצה לאו דווקא בביוגרפיה אלא עמוק יותר, בעצמות. עורק של זהב. כשהביע בה עניין, היתרון שלה ניצב כמו חרב שנשלפה מאבן. בבת אחת היה לה משהו שהוא רצה ממנה מלבד הגוף (מתחת לבגדים חסרי הצורה ומבעד לציפיות הנמוכות שטרח להפגין זה היה הגוף שלה שממנו התפעל פעם אחר פעם).

דורי היתה קטנה, קטנה מאוד. מרחוק אפשר היה לחשוב שנשארה ילדה. היא באמת התלבשה כמו ילדה שמעדה אל תוך מלתחה זרה. כרכה עצמה בשפע תלבושות צבעוניות, דוגמאות גיאומטריות, צבעים מתנגשים, זה תמיד נשאר גיבוב. גרבונים מנוקדים עטפו רגליים רזות בתוך מגפיים גבוהים בצבע יין שפוך. שלא לדבר על הציפורניים הכסוסות, צבועות כמו חיפושיות אביב. היא סיפרה את הפוני שלה בעצמה ומרחה קו שחור מעל לכל עפעף. הרושם שעשתה היה מופרוז אך לא עליז. היא היתה זעירה אבל לא מתוקה. כבר בגיל תשע ידעה, הפנים שלה לא איפשרו את זה.